העלון טעון גניזה
עלון מס' 575
שבת פר' חקת
שנת תשפ"א

בס"ד

תפארת ינון

העלון מוקדש לעילוי נשמת
יוסף בן רבקה ז"ל
שושנה בת אסתר ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
שלמה בן ויקטוריה ז"ל

לרפואה שלמה
אולגה זימבול בת אמילי

ע"ש הצדיק המלוב"ז רבי ינון חורי זצוק"ל, זיע"א

יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 03-6182992

מטעמים לשולחן

לא תעבר בי פן בחרב אצא לקראתך (כ, יח)

סרובם של האדומים לעם ישראל לאפשר להם לעבור בארצם והאיום המפורש שבתשובתם בא לידי ביטוי בהזדמנויות שונות במהלך השנים, בכל פעם הוא לובש לעצמו צורה אחרת, אולם המסר המשותף הוא דחיה לעם ישראל וגרוש מן הארץ הנכריה שבו מצאו מנוח לכף רגלם. גרוש ספרד הנו הגרוש המפורסם ביותר מבין הגרושים השונים, אך, למעשה, כל המדינות הרחיקו את היהודים מאדמתם, או שתכננו לעשות זאת, לפחות פעם אחת, והקב"ה הצילנו מידם ושמר על שארית ישראל לבל תאבד. אחד מן הגרושים שהתבטלו באורח נס היה גזרת גרוש יהודי פראג, כפי שמסופר בספר **"אוצר מעשיות"**:

היה זה בתקופת **המהר"ל מפראג**. בזמן זה היתה עמדת הקיסר לטובת יהודי ארצו, אולם עמדת אשתו והשרים היתה נגדם. באחד הימים אספה הקיסרית את הסנט והעבירה החלטה על גרוש יהודי המדינה. הכל היה מוכן ומודפס ורק חתימת המלך עדין חסרה. באה המלכה ובקשה ממנו לחתום, 'אני עיף כעת' התחמק המלך מהחלטה, 'תשאירי את הענין לבקר'. העכוב לא מצא חן בעיני המלכה, אולם כל בררה אחרת לא נותרה בידה, ובכל אופן תחבה את צרור הדפים תחת כרית המלך, על מנת להבטיח ששום דבר לא ישתבש, ומיד בבקרו של יום-יחתום המלך. באותו לילה חלם המלך חלום נורא. בחלומו ראה עצמו יוצא למלחמה, מפסיד בה ונלקח בשבי. במשך ארבע עשרה שנה ישב בצינוק, חי ממנות זעומות שנזרקו לעברו מדי פעם, ובמשך כל אותן שנים ארוכות לא הסתפר, לא רחץ עצמו ולא גזז את צפורניו. לאחר ארבע עשרה שנה עברה בסמוך לאותו צינוק אשת המהר"ל. היא זהתה את המלך ומיד קראה לאנשים נוספים ובכוחות משותפים פרצו את הכלא והוציאו את המלך. המלך המשוחרר הובא לפני המהר"ל מפראג. הביט המהר"ל בשערותיו ובצפרניו אשר גדלו פרא ושמע מן המלך את כל קורותיו. "קודם כל עליך להתרחץ" אמר המלך, מיד הובאו למקום שתי קערות-בתוך קערה אחת הניחו את השערות שגזרו לו, ובתוך קערה שניה הניחו את הצפרנים שגזזו לו, והמלך נשלח לרחוץ עצמו. המלך התעורר בבעתה מן החלום המוזר, ולתדהמתו הבחין ליד מיטתו בשתי קערות: האחת מהן היתה מלאה בשערות והשניה - בצפרנים...בפחד איום ונורא הורה המלך למשרתיו להזעיק אליו את המהר"ל, ספר לו את דבר החלומות ושאל:"מה באו הדברים להביע?" "אינני יודע"-השיב לו המהר"ל-"אולם יתכן שיש משהו לא טוב מתחת ראשך, והוא שגרם לך לחלומות הללו". באותו רגע שלף המלך את ספר הגזרה, שעמד והמתין לחתימתו, וקרעו לגזרים, ומאותו יום לא עלה בדעתו ובדעתה של המלכה לבצע את הגרוש.

באו חשבון (כא,כז)

באו ונחשב חשבונו של עולם (בבא בתרא עח ע"ב)

ה"בן איש חי" לומד מן ההוראה 'לחשב חשבונו של עולם', שעל מנת לנצח את היצר הרע צריך האדם לגיס לעזרתו תחבולות שונות, ולא לעבוד בתמימות. לחזוק דבריו הביא את המעשה הבא: מעשה היה באדם שהיה חברו הטוב של מלאך המות. באחד הימים פנה האיש אל מלאך המות ואמר לו:"ברצוני לדבר אתך משהו אישי". כשפנה לו מלאך המות מזמנו, אמר לו:"יודע אני כי כל האנשים בעולם צריכים למות בסופו של דבר, ולכן אינני מבקש מאומה לגבי ענין זה, אך בכל זאת דבר אחד אבקש ממך-הבטח לי בתקיעת כף שלא תקח אותי לפני שאומר ודוי". "אין בעיה"-תקע לו המלאך כף-"עשינו עסק, מזל וברכה". יצא האיש מלפני מלאך המות שמח וטוב לב וערך מסיבה לכל שאר חבריו. "חי אני לעולם", הסביר את פשר שמחתו הגדולה, "מעתה לא אומר ודוי לעולם, לא בתפילה, לא ביום חול ולא ביום כפור". חלפו שנים והנה בא יומו של אותו אדם, בא מלאך המות לקחת את נפשו, ולא יכול. תקיעת כף נתן לו שלא יקח אותו ללא וידוי, והוא אינו מתודה לעולם. "צחוק עשה ממני", אמר מלאך המות, "אך עם עקש תתעקש- ואני עוד אצליח איתו"...הלך והתחפש לאדם גוסס ושכב באמצע הדרך לבית הכנסת. כשהבחין האיש באדם השוכב למרגלותיו, מהר לרכון לעברו והבחין שהוא גוסס ממש. "א..א..ני..הו..לך..למות" הצליח הגוסס בקושי להוציא את המלים. והסביר בשארית כוחותיו שהוא לא יכול לחשוב על כך שימות ללא וידוי, אך הוא עם הארץ גמור ואינו יודע את נוסח הודוי בעל פה והתחנן שיאמרו איתו. מיועדנו שכח את כל ההצהרות הקודמות הנוגעות לעניני וידוי, ואמר את כל נוסח הוידוי מילה במילה. מיד כשסיים קם מלאך המות ממקום רבצו והושיט לו יד לשלום..."מה עשית לי?" הבין האיש כי כלתה אליו הרעה, אך מלאך המות לא התרגש: "עשיתי לך כנגד מה שעשית אתה לי...

המשך בעמ' האחרון

זמני שבת
פרשת חקת

	פלג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
ירושלים	6.17	7.13	8.30	9.06
תל אביב	6.19	7.30	8.32	9.03
חיפה	6.21	7.21	8.34	9.04
באר שבע	6.17	7.27	8.30	9.01

הפטרה: "ויפתח הגלעדי"

ההלכה השבועית

הלכות שבת - בורר וזורה

א. הנותן מעט יוגרטי (לבן) מערב שבת לתוך כוס חלב להקפותו, להיות יוגרטי, וביום השבת ראה שעדיין לא נגמרה הקפאתו לגמרי, מותר להעביר למקום קר יותר או שיכסה אותו בבגדים כדי להשלים הקפאתו. וכן מותר לתת חומץ או חתיכת לחם בתוך חלב בשבת כדי שיעשה יוגרטי. ולא שייך בזה דין בורר, הואיל והכל נעשה גוש אחד. ולא דמי לעושה גבינה מהחלב שאסור בשבת, ששם הקום (חלב קרוש) נבדל מן החלב, והוי בורר, מה שאין כן כאן.

ב. מותר לתת שומשומים ואגוזים לתוך הדבש בשבת, אבל לא יפרידם בידו מן הדבש, משום בורר. ולצורך אכילה לאלתר מותר.

ג. מותר לזלף בשבת פליט להבריח זבובים ויתושים מן הבית, כשהחלון פתוח, ועל ידי ריח הפליט הזבובים נמלטים מן הבית. וגם בתנאי שלא יזלף על הזבובים עצמם, אלא רק כנגד האויר, ואין בזה איסור משום זורה. וכן הסכימו האחרונים. ומותר להשתמש בשבת גם בספריי של מטהר אויר, שיהא ריח טוב בבית.

(חזון עובדיה)

סיפור השבוע

לפעמים בשעות הקטנות של הלילה, אני הולך ונבוך לי בין טיוטות וקרעי נייר ופינקסים דהויים. הולך ומחפש את הסיפור הבא שיעצב את השבת של המשפחה ההיא, שמעבר לחדרו של הסופר. סורק בעיני ראשי פרקים של חוויות טובות, ולעיתים טראומות של אנשים ונשים הצועדים במנהרת הזמן של עולמם. פעם למעלה פעם למטה. פעם עצובים אחר כך שמחים. עוצם את עיני כחושב כיצד לעצב את דמויות הגיבורים, את מי להעצים, את מי להעלים, את מי לחדד ואת מי להקהות. והעייפות מאיימת על עפעפיי ודורשת את שלה – מנוחה, כאומרת, "הלו אדון סופר לך לישון, אולי מחר יעלה בחכתך סיפור מצויין הרבה יותר ממה שאתה מעלעל בין ידיך. הלו סופר יקר, אל תפחד מן הדד-ליין, תמיד ישנה סיעתא מופלאה כזו שמיוחדת לסופרים מן הזן שלך, אז לך לישון!". מודאג ותשוש אני פונה מחדרי הקטן אל חדר השינה. שתיים לפנות בוקר, ואז הפקס משמיע לפתע את צפצופו המיוחד. מי שולח לי ד"ש? מי מתעניין בי בשעה הזו? מכתב! עם סיפור! נהדר. הוא כתוב יפה, תיקון פה חידודון שם, ויש לך סיפור מתוק עם מוסר השכל שהורתו ולידתו מתוך כור ההיתוך השמיימי של הסיעתא דישמיא. הנה הוא לפניכם. המכתב המפוקסס. לרב לוי שלום. מקצוע ההורות כידוע, לא נלמד באף בית-ספר מקצועי, ובכל פעם מחדש, עלינו ההורים, להיחלץ חושים, למצוא ולאלתר ולייחל לפתרונות או לתשובות שיתנו מענה למצב החינוכי המחודש שמתגלגל לפתחנו. ישנם זוגות צעירים חסרי ניסיון, שהמורכבות החינוכית הזו מתישה אותם, ולכן יש ונוחתים עליהם גם רגעי ייאוש וצער. זוגות יותר מנוסים, אשר נוהגים לשוחח בינם לבין עצמם על הבעיות החינוכיות המתחדשות, מסגלים לעצמם הנהגות ותשובות חכמות, שמצליחות לעגל פינות במקרה הפחות טוב, או לרומם את נפשות הילדים במקרה המבורך. אינני מתיימר להיות מורה-דרך של אף הורה, אלא להאיר את עיננו, שעצם העובדה שמלאכת החינוך לא נלמדת באף מוסד, מלמדת שהקב"ה הטמין בנו, בתוכנו, בשכלנו ליבנו ונפשנו, את נוסחאות ההתמודדות עם כל מצב ועניין. מה שעלינו לעשות הוא להתפלל ולייחל, שבתזמון הנכון יורידו לנו משמים את המילים המדוייקות, את תנועת-היד המדוייקת ואת ניד-העפעף שיחולל נפלאות. הסיפור שלי אמיתי והתרחש הלילה. זה סיפור קצר, אבל יש בו מסר לכל אחד. אם תרצה לשפץ אותו כמיטב כישרונך הטוב שחנן אותך ד', אז שפצו, אם לא, גם טוב.זה קורה בכל משפחה. לעיתים צריכים לנסוע לחתונה או לאיזה אירוע של שמחה, לפעמים מספיק שאחד מבני הזוג מגיע כנציג המשפחה, לפעמים שני בני הזוג חייבים להתייצב, לעיתים רחוקות האירוע מחייב את כולם. למה? כי הסבתא ביקשה, כי הדודה מצפה... ויש לרצות את כולם, כי גדול השלום. הלילה נתבקשנו להגיע בהרכב מלא לחתונה, אבל הנסיבות לא אפשרו לנו אלא להביא ארבעה ילדים מתוך שישה שיחיו, וכן ירבו. לאן נוסעים? שעה וחצי לירושלים. כידוע, יש ילדים שרגישים לנסיעות ארוכות (גם קצרות), והרגישות הזאת גורמת להם להקאה. לנו במשפחה יש שתי בנות עם הרגישות הזאת. ובאמת, מיד כשהחניתי את הרכב מול האולם, הבת בת ה 8 החלה מקיאה. איזהו חכם - הרואה את הנולד ומקדים תרופה למכה - הבאנו שקיות, שהתמלאו, והמכונית נותרה נקייה וגם הנוסעים. אותה עת, מי שיכול היה לפרוק את עצמו מהרכב, עשה זאת במהירות הבזק, מסיבות מובנות. היה נחמד בחתונה. אכלנו שבענו הותרנו וברכנו. חוזרים הביתה. נכנסנו לתוך הרכב והתחלנו את הנסיעה. הפעם זה התרחש כ- 20 דקות לפני שהגענו לבית, הילדה 'מביעה' את רגישותה לנסיעה, אלא שהפעם – עם כל הצער שבדבר –משמים, חלק ניתז החוצה מן השקית, ואז החלה מהומה לא קטנה במושב האחורי של הרכב, ואני שואל אותם "מה קורה שם מאחור?". עונה לי הבן הבכור "היא מתיזה עליי! זה נורא ואיום". "נו, אז מה קרה?!" אני מתעניין. "אי אפשר ככה, הנוכחות שלה בלתי נסבלת!" נשמעת תשובתו רוויית הנירגנות של בני. "או קיי, בפעם הבאה אתה לא בא איתנו לחתונה או בר-מצווה, ותמנע ממך עוגמת הנפש" כך אני מחליט, והוא משיב בחכמתו "שהיא לא תבוא". דבריו מכעיסים אותי, ואחרי דקה של מחשבה ועידון הנפש אני גוזר עליו גזירה "אני קובע נחרצות, שהיא תבוא, אבל אתה לא תבוא. אני מבטיח לך, בפעם הבאה אתה לא בא איתנו, מילה של אבא!". "למה?" הוא שואל. "כי לפי שיטתך, אם בפעם הבאה אחותך השנייה תקיא, אז תאמר שגם היא לא תבוא, ומכאן שלנסיעות משפחתיות - כל מי שסובל מהקאה - צריך להישאר בבית מחוץ למשפחה. לא חמוד שלי, אתה זה שלא בנוי לנסיעה משפחתית!!! אתה הוא זה שצריך להישאר! יש משפחה, יש לה צרכים, יש רגישויות ואלרגיות וצריך לדעת להתמודד עם מצבים לא נוחים. אנחנו לא נוותר על ילד בגלל שהוא חש ברע, זה לא מקובל עליי! ואם אתה חושב שאתה צודק ואני טועה, בבקשה – בני הבכור – אני מוכן לשמוע ממך הסבר, למה אני טועה ואתה צודק!". דום שתיקה. לאחר מספר דקות הבן מפטיר בלחש "אבא אני אתמודד, אני מקבל על עצמי לעמוד בנסיון הקשה הזה, ותאמין לי שהוא קשה", כלומר הוא מבקש שאבטל את גזרתי, ואני מסמן לו שאחשוב בנדון. לא יאמן, דקות ספורות לפני שהגענו לביתנו הילדה שוב הקיאה, ומה הבן היקר שלי עשה? הוא הציע את עזרתו לאחותו, הגיש לה מגבונים ונייר טישו. הרגיע את האווירה וניחם אותה במילים חמות "לא נורא, כבר הגענו, תלכי לישון ותרגישי טוב...". ממש מתק שפתיים. ירדתי מן המכונית עם תחושה עמוקה של מסר! כל ישראל אחים, אנחנו משפחה אחת גדולה. כולנו נמצאים בנסיעה אחת ארוכה, ואם יש מי שלא נוח לו בחברתו של השני, אם יש יהודי שסובל ממציאותו של האחר, הרי הוא חושב לעצמו "הלוואי שיתרחק ממני כבר, לא יכול לחיות איתו, כמה כבר אפשר לסבול אותו". ואז הקב"ה משיב לו "או קיי, לא טוב לך עם אחיך, אין בעיה! תדע לך, שיש סיכוי שבעולם הבא, כמו בעולם הזה, המקום שלך הוא ממש בסמוך למקום שלו, אבל אני - מלך מלכי המלכים - לא מתכוון לוותר עליו, הוא בני יחידי אהובי ואם לא נוח לך לידו, אין בעיה, אתה מבחינתי תישאר מחוץ 'לנסיעה', ולמטרה לא תגיע. אם אינך יכול להתמודד עם המצב, אז מקומך מחוץ למשפחה!". נורא נוראות. חשבתי אדון לוי, שעכשיו, על סיפו של ראש השנה, שצריך מאוד להתחזק באהבת ישראל ולהגביר סובלנות וסבלנות, לא רק מן הסיבה שהשני הוא אח שלך, ולא רק בגלל שהתורה מצווה, אלא בגלל החשש שמא תישאר מחוץ למשפחה. לא חבל?

מילים שכדאי להניף:

כמה ימים אחרי שפקס זה יצא מן המכשיר לתוככי משרדי הקטן, הוזמנתי לפשר בסיכסוך משפחתי של עמך בית ישראל באחת משכונות העיר. הו, הו, הטונים הגבוהים פילחו את השמים, ההאשמות היו קשות ונחרצות, כאשר המותקף הינו בן הזקונים של המשפחה אשר "חטאו הגדול" היה שעשה מעשים טובים למען אביו שנפטר, ולכן קיבל בונוס קטן (באמת קטן) נוסף, אחרי החלוקה של הירושה. "הוא גנב, הוא שקרן, הוא סובב את הראש של אבא... אנחנו יכולים עם עורכי הדין שלנו לנשל אותו מ-ה-כ-ל!!! חצי פרוטה הוא לא יקבל, את הבונוס הוא לא לוקח!!!" קבעו אחיו בפסקנות. ההוא ניסה להגן על עצמו, אך לשווא. הללו איימו עליו "תתעקש על הבונוס, תפסיד הכל!!!".מה אגיד לכם, הרגשתי מיותר, אלא שפתאום צץ לי הסיפור שקראתם זה עתה. גרדתי מהבוידעם את מיטב כשרון הסיפורת שלי והכנסתי אותם לנסיעה המשפחתית הלא נעימה, וסיימתי במילים "תקשיבו חמודים, הקב"ה הוא הנהג והוא בעל-הבית, אם תתעקשו להוריד את אחיכם מן הנסיעה, הקב"ה יעיף אתכם מן הנסיעה... ישאיר לכם כמה פרוטות ביד, אבל יותיר אתכם הרחק הרחק מחוץ למשפחה. עין טובה, עין מפרגנת, לא תזיק לכם... היידה תמשיכו לנסוע ביחד, ותשמחו שאחיכם קיבל בונוס". לא יאמן, הם ירדו מהעץ, ושלום על ישראל.

באדיבות המחבר- הרב קובי לוי הי"ו

>> ניתן לשלוח סיפורים לרב קובי לוי לפקס: 09-8820166 <<

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

עשיתי "פדיון נפש" לאמא שלי, לפני חודש, היתה לה בעיה לבבית, ורצו לנתח, מיד הזמנתי **"פדיון נפש"** ב**"חסדי ינון"** עבורה. ממש אחרי הפדיון, מתקשרת אחותי ואומרת לי שלא צריך ניתוח. זה היה בתקופה של הנגיף, והאמת שהיה חשש שתדבק שם, גם מזה חששנו. פשוט באותו בקר. התקשרתי לשאול אם הספיקו לעשות את הפדיון, ואכן עשו. היתי אמורה להעביר את הכסף, ושכחתי. עבר שבוע ועוד שבוע, והדבר פשוט נמחק לי מהראש. הבקר אחותי מתקשרת ואומרת לי שאמא שוב לא מרגישה טוב. תפסתי את הראש! איך שכחתי, שלחתי את הבן דחוף עם מעטפה והכסף של הפדיון. איך שהבן חזר משם, אחותי מוסרת לי שהיא חזרה לעצמה והכל בסדר. ישתבח שמו לעד...פשוט ניסים ונפלאות. זה לימד אותי שלא משחקים עם צדקות...ברוך השם הכל הסתדר מאז...מזמור לתודה!

בעילום שם

עברתי תאונה, ברוך השם יצאתי ממנה בסדר, אבל בבדיקה רגילה לאחר התאונה, פתאום הרופא שלח אותי לכל מני בדיקות. כאילו שלאחר התאונה יש כל מני סימנים למחלה הארורה, לא עלינו ולא על אף אחד בישראל. הרופא דיבר איתי כאילו שזה כבר קיים, השם ישמור וירחם. היתי בהלם, בכלל מה הקשר לתאונה למחלה, אבל הם בשלהם. התקשרתי ל**"חסדי ינון"** והזמנתי **"פדיון נפש"**, לאחר הפדיון הלכתי לרופא פרטי, עשה לי בדיקות, והכל יצא תקין ברוך השם, תודה לבורא עולם!

בעילום שם

קרוב משפחה שלי היה צריך לעבור ניתוח. מצאו לו גידול, לא על אף אחד מישראל, והיה חשש שהוא ממאיר, מכיון שכבר סבל מזה בעבר, נכנסנו ללחץ. זה היה אך טבעי שנתקשר ל**"חסדי ינון"** ונזמין עבורו **"פדיון נפש"**. התקשרתי בערב, ובקשתי שיעשו את הפדיון בבקר למחרת, שאז הוא אמור לעבור את הניתוח. וכך היה. היום בבקר, נכנס לניתוח, ואז במהלך הניתוח כשפתחו את המקום הסתבר שאין כלום, אין גידול, ישתבח שמו! יש שם רק פצע. הרופאים טפלו בפצע וסגרו את המקום. פשוט נס ניסים. כי בצילום הרי ראו את הגידול. בהתחלה קבעו לו תאריך לעוד שלושה שבועות, ואז קראו לו בדחיפות כי אי אפשר היה לדחות את הניתוח, בגלל שהמצב שלו התדרדר, ואי אפשר היה למשוך אפילו לא רגע אחד יותר. דבר ראשון התקשרתי אליכם להודות, להודות להשם יתברך, על כל הניסים, שהוא לא היה צריך לחכות את השלושה שבועות, שהסתבר שאין לו שום גידול, ושהכל מאחוריו ברוך השם... זה מחדד אצלי את המחשבה על כמה צריך להודות להשם, על הדברים שהם מובנים מאליהם אצלנו...ושבן רגע הכל יכול להתהפך, לכאן ולכאן...ישתבח שמו! תודה להשם!

בעילום שם

שמרתי על קרוב משפחה בבית חולים, ובמיטה ליד הגיע בחור צעיר, עם התנפחות בידים וברגלים, לא יכל לזוז ולהזיז כלום. היה לו ארבעים חום. במיון אבחנו שיש לו חידק. ככה שכב כמה זמן בבית חולים, האמא כל היום בוכה, מיואשת, לא יודעת מה לעשות. במהלך בקור רופאים יצאנו החוצה וספרתי לה על ה**"פדיון נפש"** ב **"חסדי ינון"** שבסיעתא דשמיא רואים ישועות. ישר אמרה לי, תעשי לו...התקשרתי לידה ומסרתי את השם שלו, ואת כל הפרטים. זה היה ביום חמישי. ביום ראשון, אני הולכת במסדרון מסתכלת לפני ופתאום רואה אותו הולך מולי רגיל, אין לו כלום. היתי בהלם. ישתבח שמו! השם הכל יכול! היתי חיבת לבשר בשורות טובות...אין עוד מלבדו!

בעילום שם

התקשרתי מאוחר בלילה ל**"חסדי ינון"** להזמין **"פדיון נפש"** לבת שלי, שהוזמנה למחרת בבקר לבית חולים על מנת לעשות היפוך לעובר. לא יכולתי להרדם מדאגה. ואכן למחרת עשו לה את הפדיון. ובחסדי שמים, נמנע ממנה ההיפוך, כי היתה סכנה לעובר. אז החליטו לנתח אותה, והניתוח עבר בשלום ב"ה, וגם לאם וגם לתינוק שלום. וההתאוששות שלה היתה מהירה ב"ה. הבטחתי לבשר בשורות טובות...

בעילום שם

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 03-6182992

לזכוי הרבים- ניתן לשלוח סיפורי פדיונות לפקס 077-2182992 . נא לציין שם וטל'. הפרטים נשארים במערכת או יפרסמו לפי בקשת השולח

החיזוק השבועי
הבחירה הנכונה

שני שיכורים יצאו מבית מרזח באישון לילה. הלך האחד עם חברו עד שהגיע עימו לביתו. עמד הלה להיכנס לביתו וחברו ביקש: "לווה גם אותי לביתי הן לוויתי אותך ופוחד אני ללכת לבד". התנדנדו השניים עד שהגיעו לבית השיכור השני. כשהגיעו, טען המלווה שאף הוא פוחד ללכת לבד לביתו וחברו שב וליווהו שנית. כך הלכו הלוך ושוב עד אור הבוקר...האדם נברא משני חלקים - גוף מהתחתונים ונשמה מהעליונים. כל חייו של האדם יש מלחמה בין גוף לנשמה - הגוף מושך את האדם לתאוות ותענוגות, והנשמה מושכת אותו לקדושה ולרוחניות. הגוף והנשמה הם זוג המתנהלים זה לצד זה וכל אחד מושך לכוונו. פעם גובר הגוף והנשמה מתלווה אליו בעל כרחה ופעם הנשמה גוברת והגוף נשרך אחריה. הבחירה היא בידנו - האם לתת לנשמה להוביל אותנו או לגוף להוביל. הבחירה הזו חשובה עבור גורלנו הרוחני, אנו יכולים להחמיץ עולמות שלמים של עונג רוחני בגלל בחירה שגויה. החיים שלך, העתיד שלך תלויים אך ורק בך, בבחירה שלך. אמנם הרגש והתאווה הגשמית מתוקים כל-כך אך טומנים בחיקם מרות נצחית. תבחר באמת היחידה הקיימת בעולם, אמת שתוביל אותך אל מקומות שהשכל הקטן לא יוכל לעולם לתאר ולשער - עין לא ראתה כל אלה.

רונן קרתא

המשך ממטעמים לשולחן: "דוד המלך ע"ה, אשר ידע כי הדרך לנצח את מלאך המות והשטן היא באמצעות תחבולות, נקט בשיטה הזו. הכתוב אומר: "חישבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך" (תהילים קיט, נט) כאשר היו שואלים את דוד המלך לאן הוא הולך היה משיב: "היום אני הולך לחנות או לפארק.." אלא שבדרך לחנות או לפארק היה עובר ליד בית המדרש ונכנס פנימה...שכן ידע, שאם יאמר מראש שהוא הולך לבית המדרש, יבוא השטן למנוע ממנו את הדברים הללו, ומאחר שאמר שהוא הולך להנות בפארק, הלך השטן לישון קצת, שהרי אין הוא יודע מחשבות, אלא אך ורק דבורים. לפיכך אומר דוד המלך:"חשבתי דרכי"-אני מחשב את דרכי ואיני מבטא אותם בפי, ולמעשה "ואשיבה רגלי אל עדותיך"-הולך אני לבית המדרש. ומסים ה"בן איש חי":אם דוד המלך זקוק היה לחשבונות כאלו, אנחנו על אחת כמה וכמה צריכים בכל יום לחשב חשבונו של עולם!

ומתוק האור

הפרשה המצויירת
// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" \\

לע"נ נח בן טראקי, יסמינה בת מסעודה, יהושע בן עזיזה, רחל בת פלילה, יעקב בן רוזה, אמילי בת רוזה, צבי בן אילנה ז"ל, בקי אליסיה בת מטילדה ז"ל, יורם בן אסתר ז"ל

לפרסום והקדשה ניתן לשלוח לפקס 077-2182992 או לטלפון 03-6182992. הארות והערות יתקבלו בברכה...

ניתן לתרום ל"חסדי ינון" בכרטיס אשראי בקו הישועות 03-6182992 ובבנק הדואר חשב' 3640582 ע"ר 580437440